קשת בענן

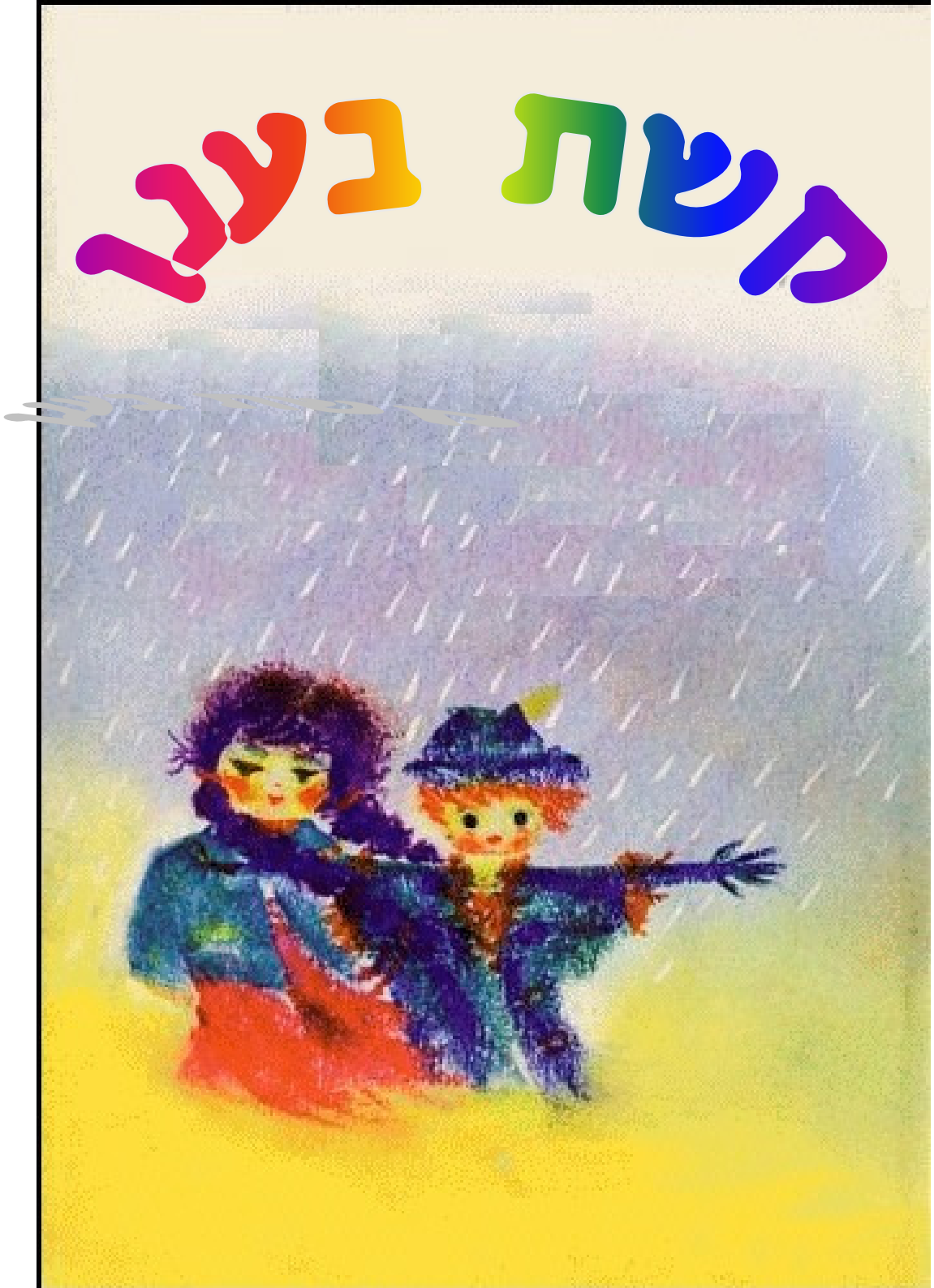

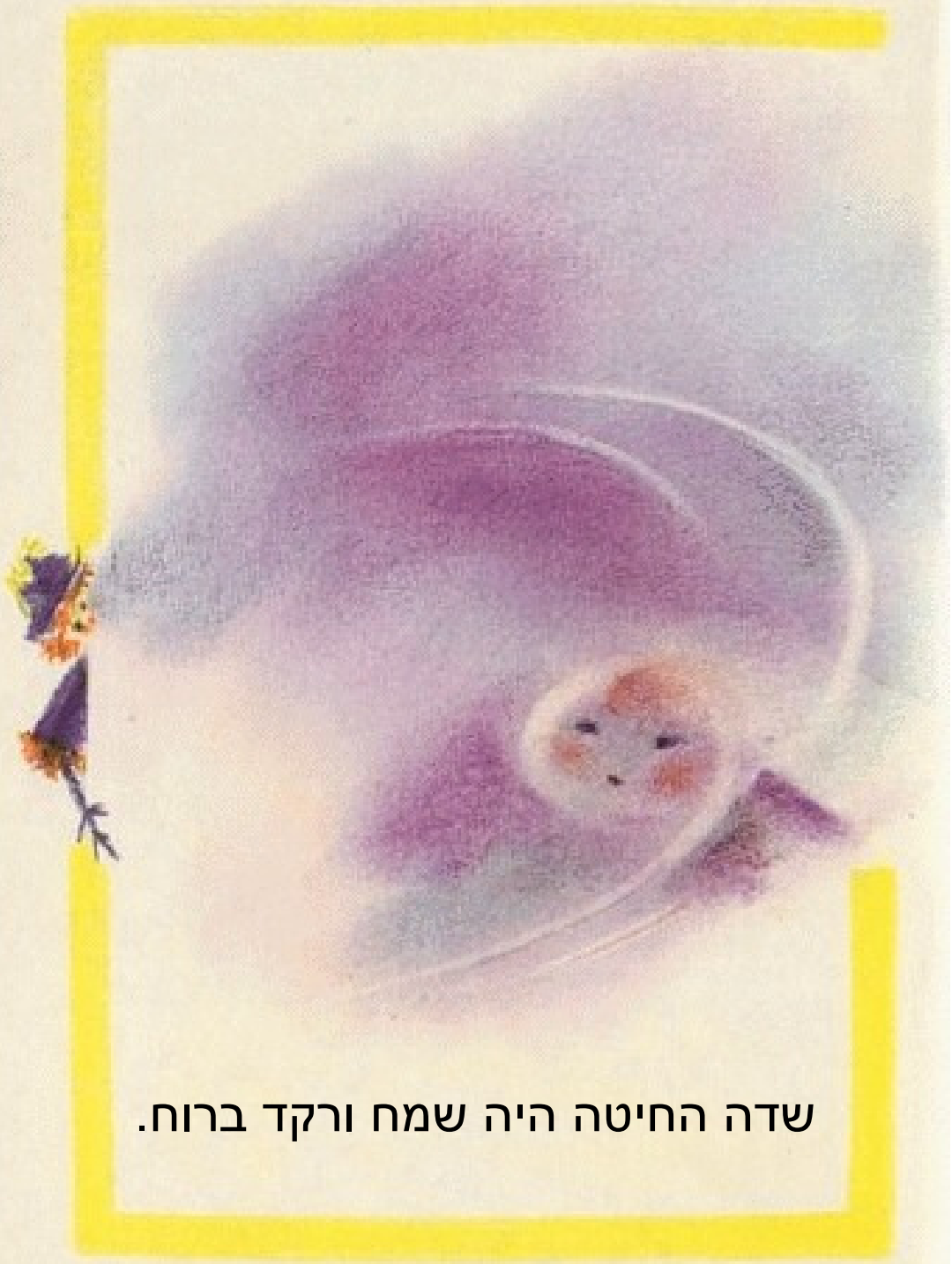

שדה החיטה היה שמח ורקד ברוח.

סיפור – אקראם עהסנפור
איורים – זהילה הודיי

הוצאה לאור: שבאזי - טהרן

כשהרוח נושבת שיבולי החיטה נוגעים אלה באלה ונעים הנה והנה. הרוח פורעת את שערותיהם הצהובות, נושקת לפניהם ולוחשת לאוזניהם. החיטה מקשיבה וצוחקת בכל הלב.

הרוח נושבת כל יום ומשחקת עם החיטה.
הדחליל הכחול מביט עליהם ומוחא להם כף. הוא ידיד טוב של שדה החיטה. גם הרוח אוהבת את הדחליל. מדי פעם היא מתיישבת על כתפיו ומלטפת את שערותיו.
לפעמים היא שומעת את סיפורי הדחליל ונרדמת.

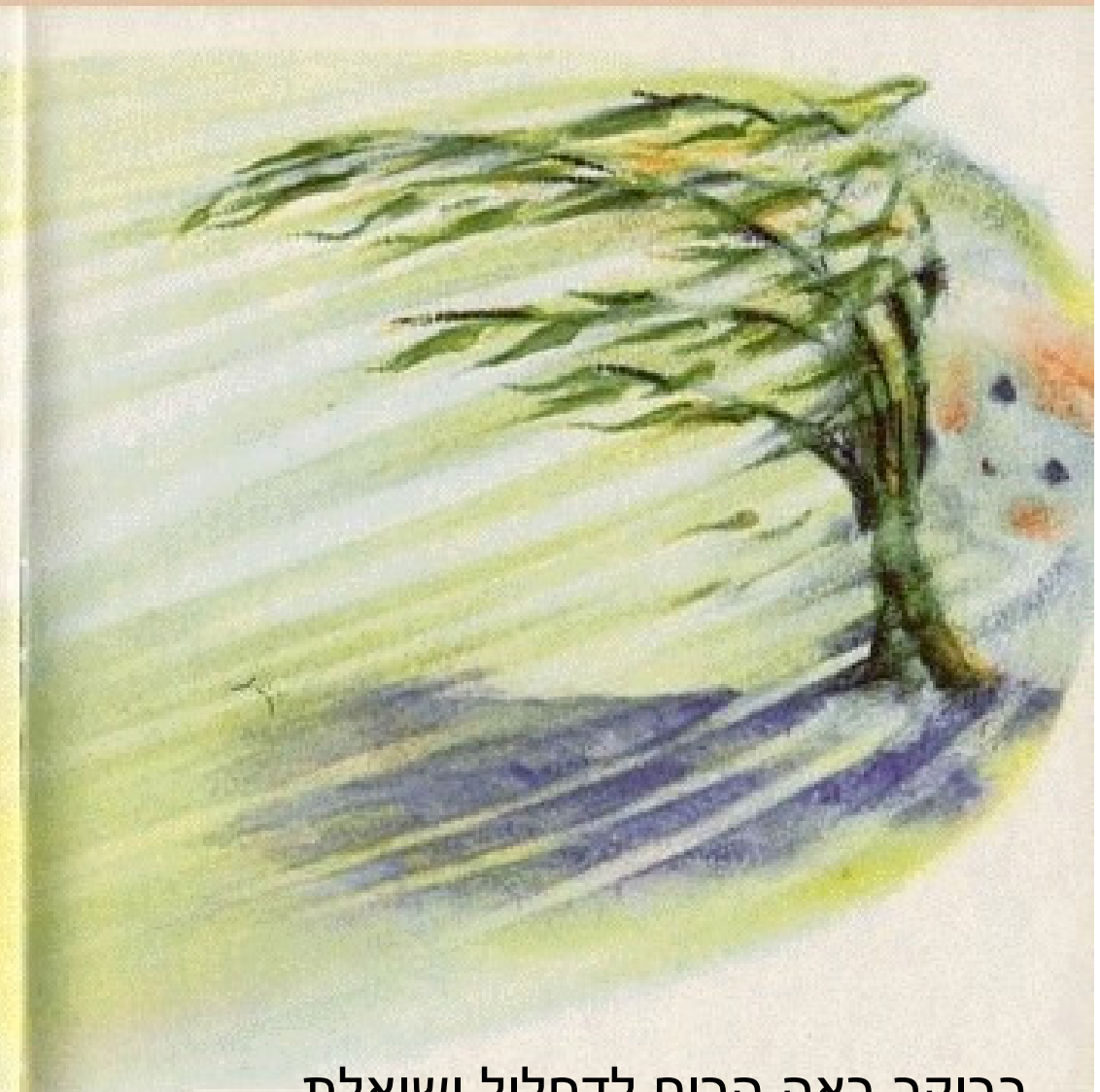

בבוקר באה הרוח לדחליל ושואלת
"נשחק יחד?"
הדחליל תמיד מוכן למשחק. הוא מוחה
כף ואומר "כן... כן, נשחק."

הרוח אומרת "עצום את עיניך ומצא אותי."
הדחליל עוצם את עיניו. הרוח מסתתרת אחרי
עץ ליד המעיין. הדחליל פותח את עיניו ולא
רואה אותה. הוא מסתכל בקפידה... ענפי העץ
נעים לאט.
הדחליל אומר "הסתתרת אחרי העץ. תצאי!"

הרוח יוצאת ומתקרבת לדחליל. היא
עוטפת את גופו, מרימה את כובעו
ושמה אותו על ראשה של החיטה.
החיטה נראית מצחיקה בכובע.
הדחליל צוחק ואומר "רוח שובבה.
תחזירי לי את הכובע.. מהר!"

הרוח רצה למעיין. המעיין שר לדגים. דגים כתומים משחקים במעיין ושמחים מאוד.
הרוח מביטה עליהם.
פתאום הדגים יורדים לעומק ונרגעים. הרוח מתקרבת ושואלת "דגים טובים, איפה אתם?"

לא נשמע כל קול. הרוח שואלת שוב "איפה אתם, הדגים?"
פתאום הדגים קופצים מהמים ומתיזים על הרוח בזנבותיהם. הרוח בורחת וצוחקת.
הדגים קופצים שוב, מנשקים לרוח וחוזרים למים.

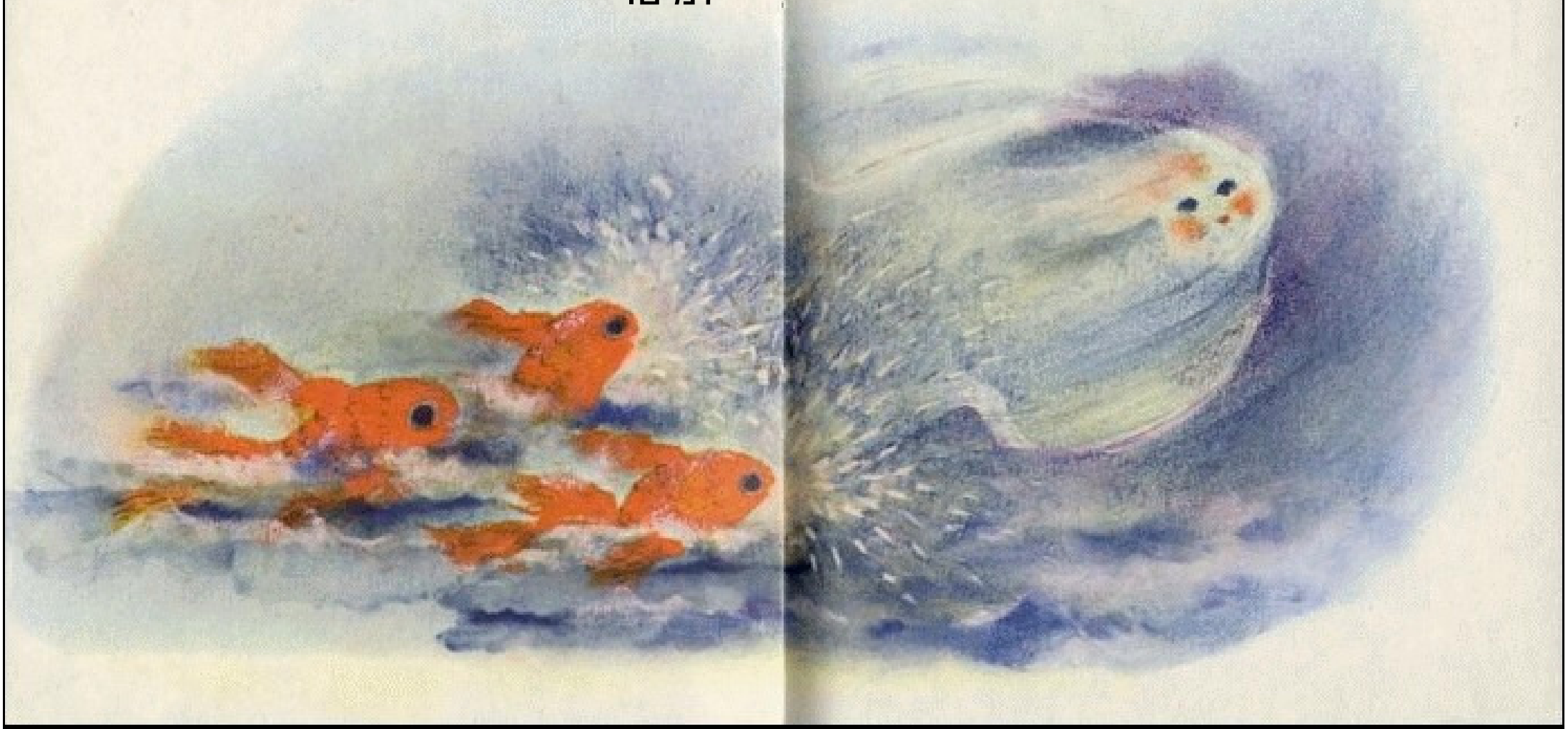

הרעש מעיר את הצפרדע. בהתחלה היא פוחדת, שמה את ראשה תחת לעלה ומסתתרת.
לאט היא מביטה משם, אך כשרואה את ידידיה היא מעזה לצאת. היא קופצת על סלע, ואומרת שלום בקולה הנמוך. ואז מורידה את ראשה ונרדמת שוב.

הכלניות האדומות יושבות ליד הצפרדע ושואלות "את שוב ישנה? אינך יודעת איזה יום זה?"
אבל הצפרדע ישנה. עכשיו הדגים מרטיבים אותה, החיטה קוראת לה, הרוח שרה לה.
הצפרדע מתעוררת.

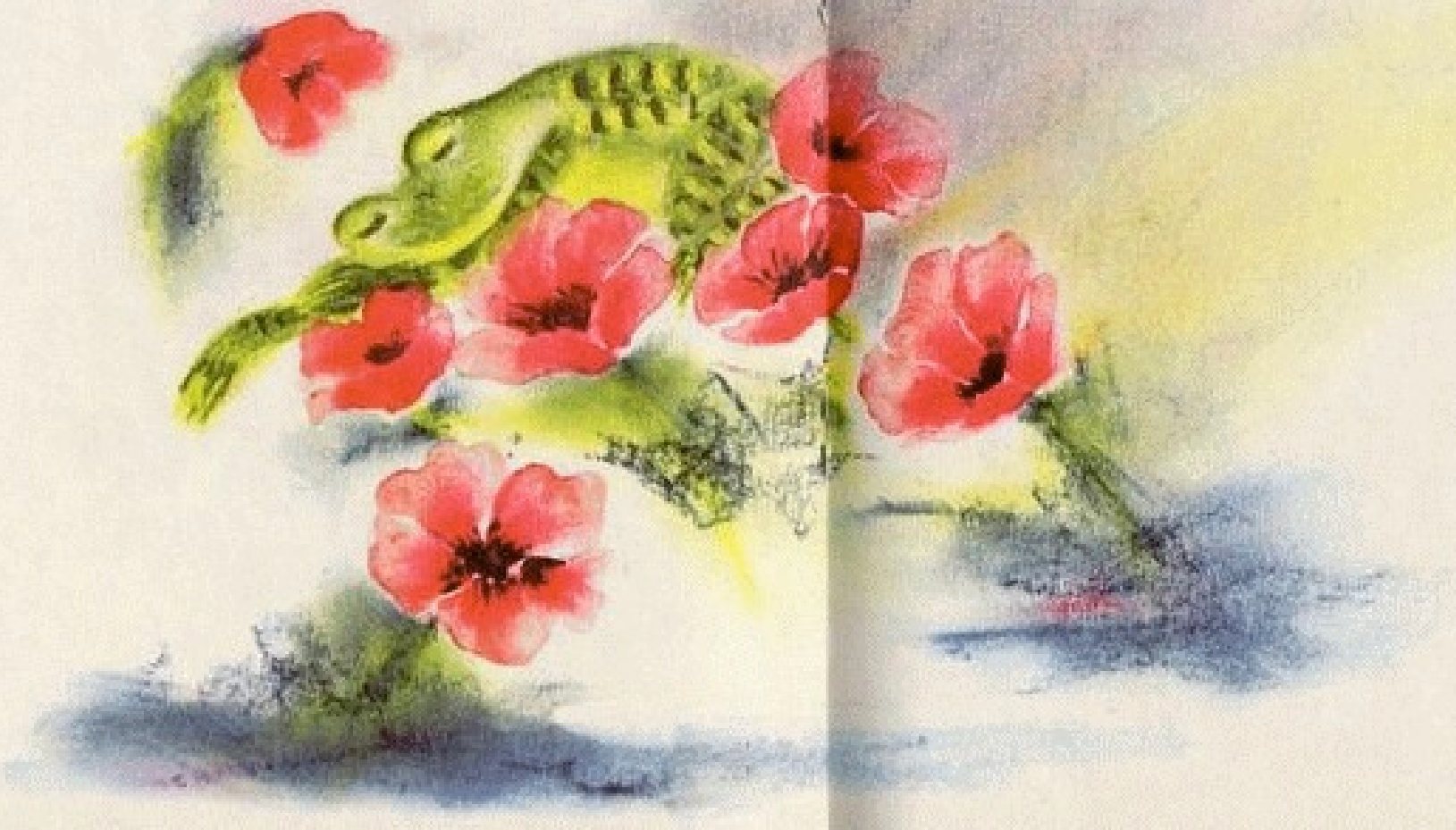

הצפרדע רואה את הכלניות, בעלות לחיים אדומות, בתוך החיטה. הכלניות שמו כיפה אדומה קטנה על ראש הצפרדע. כיפה מעלי הכותרת שלהם. הצפרדע מביטה על עצמה במים. צורתה משתנה והיא מביטה בשמיים. משהו באוויר היום.

ההר הסגול הביט על הצפרדע בכיפה שלו ופרץ בצחוק. כולם אהבו את ההר הסגול. הוא היה שקט ודיבר לעתים רחוקות. הוא זרק את צלו עליהם.

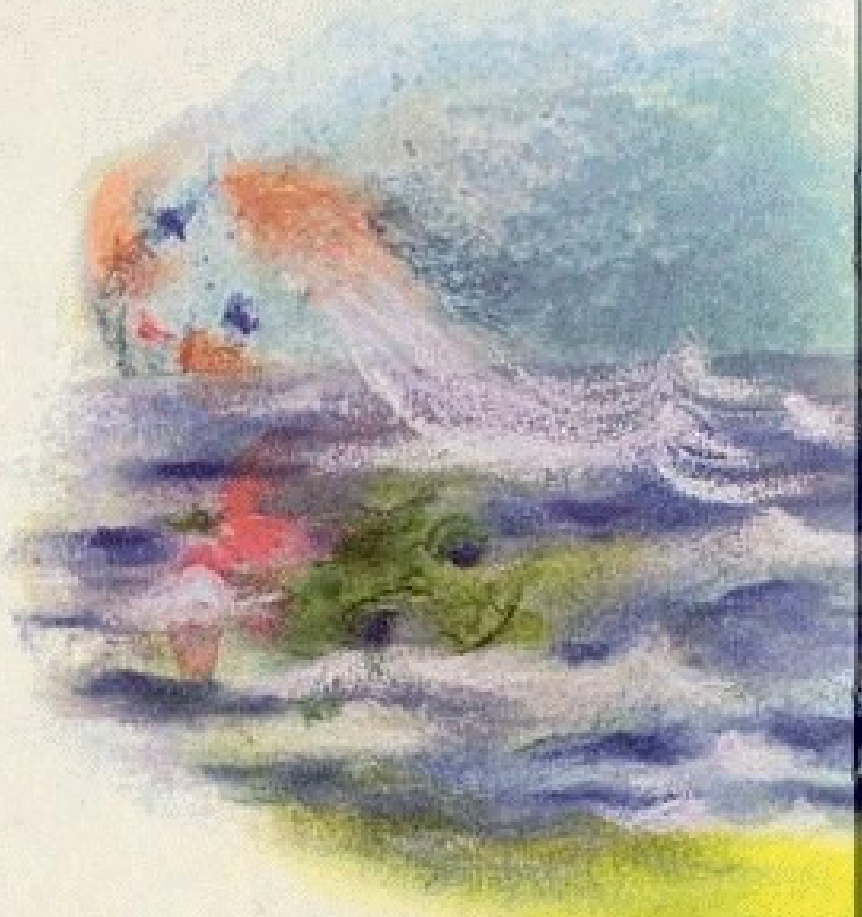

ההר הסגול הביט על הצפרדע בכיפה שלו ופרץ בצחוק. כולם אהבו את ההר הסגול. הוא היה שקט ודיבר לעתים רחוקות. הוא זרק את צלו עליהם.

הרוח ראתה שחבריה התאספו. רק עוד חברה אחת חסרה. שהדי, הילדה הקטנה שמבקרת אותם כל ערב ומשחקת אתם. הם חיכו לשהדי.
הדחליל שם יד מעל עיניו והביט למרחק.

החיטה דאגה "מדוע שהדי לא באה?"
הצפרדע פיהקה ואמרה "אולי היא ישנה."

ההר הסגול חייך ואמר "שהדי תבוא בטוח".
הוא הביט בשמיים. העננים התחילו
להתקרב וללחוש ביניהן."

הכלניות אמרו "אולי שכחה לבוא."
הרוח הסתובבה, התיישבה על כתפו של
הדחליל ולחשה לו באוזן "אולי.. אולי.."

הרוח הסתובבה, התיישבה על כתפו של הדחליל ולחשה לו באוזן "אולי.. אולי.."

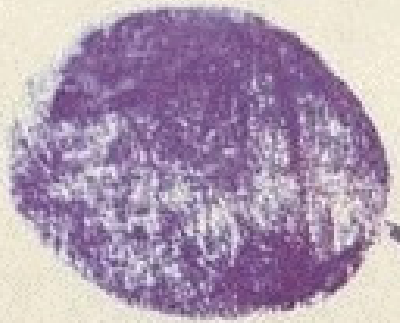

אבל אז קראה הרוח "היא באה.. היא באה.. שהדי באה.."
גם העננים לחשו "שהדי באה.. היא באה.."
שהדי הקטנה רצה עם בלון תכלת בידה.
הרוח ניגשה אליה, מחאה כפיים
והרקידה את הבלון. שהדי הגיעה לשדה
החיטה, נשמה עמוק ובירכה את חבריה.

כולם הביטה עכשיו לשמיים וחיכו לגשם. זה יום הולדת של גשם. הכלניות האדומות, הדגים הכתומים, החיטה הצהובה, הצפרדע הירוקה, הדחליל הכחול, שהדי הקטנה עם הבלון תכלת שלה וגם ההר הסגול, כולם היו חברים של גשם.

הענים רעשו בקול. גם הם חיכו לגשם. הם נעו שם, התקרבו אלה לאלה וכיסו את השמיים. בהדרגה שינו את הצבע ונעשו בהירים יותר ויותר עד שהפכו לטיפות זוהרות. הגשם נולד.

הדחליל הניף את כובעו
לשמיים. הדגים קפצו והניעו את
זנבותיהם. שהדי נתנה לרוח
להעיף את הבלון שלה. הכלניות
טלטלו את שמלותיהם האדומות
וההר הסגול צחק. גם השמש
הציצה מאחורי העננים
והצטרפה לשמחה בחיוך
המתוק שלה.

הרוח רצה בשדה החיטה וקראה
"גשם.. גשם.. גשם.."
הצפרדע קפצה על עלי שושנת מים
ולחשה "גשם.."

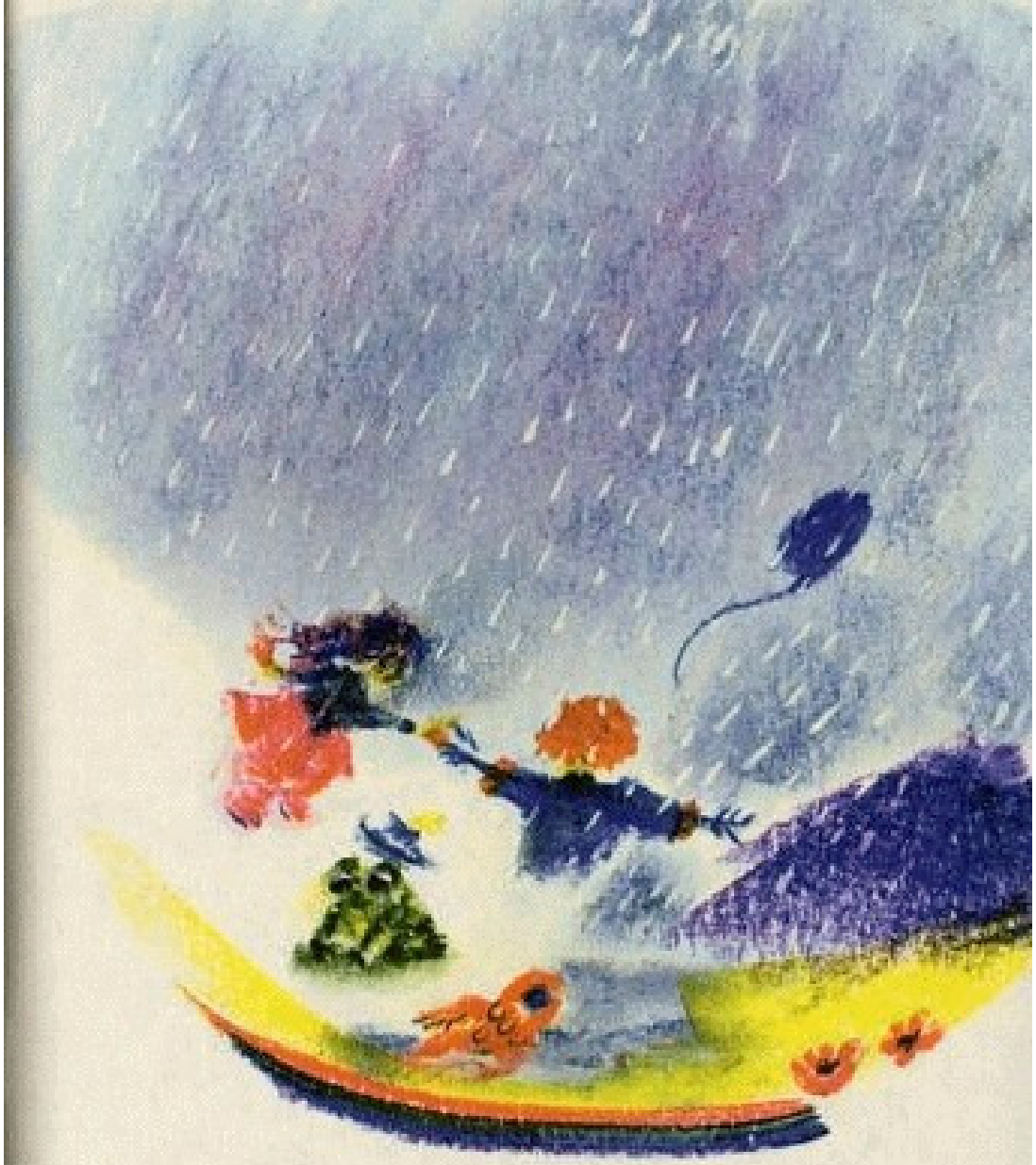

גשם ירד והיה מאושר כשראה את כל
חבריו, הנראים ביחד כמו קשת בענן.
הוא מעולם לא ראה קשת בענן יפה כזו.